

[Victor Pürschel.]

nu kommer og siger, som det er sagt mange Gange fra Stormagternes Side, at et afrustet Danmark er en Fare for sine Omgivelser, det er en Fare ogsaa for os. Det er det, Svenskerne sagde, og det er det, Svenskerne skal have Lov til at sige, for deri ligger kun, at de taler om deres egen Interesse i, at et andet Land ikke ligger afrustet. Derfor er den Afvisning, der fandt Sted fra Statsministerens Side, i en Form saa ubehagelig, som vi kun kender den her i Folketinget i hans alleruheldigste Øjeblikke, denne Afvisning var en Ulykke.

Naar Statsministeren har sagt, at et saadant Forbund og en saadan Overenskomst var uforenelig med Folkenes Forbund, er det positivt urigtigt. Jeg forstaar overhovedet ikke, at Statsministeren kan sige noget saadant. Han kunde blot spørge Udenrigsministeren, hvis han var i Tvivl. Og naar Statsministeren giver det den Form at spørge, om det er Meningen, at vi ved et saadant nordisk Forbund skal slaas med alle, er der kun det at sige dertil: nej, det er et Forbund, for at vi skal slaas med ingen. Det ved Statsministeren, at det er det, som ligger bag ved disse Tanker. Hvorfor saa give sig til at fægte mod Ting, som ingen af hans Modstandere har kæmpet for, har fremsat som sine Ideer? Hvorfor stille dette op og angribe nogen, give sine egne Meningsfæller Indtryk af, at han fægter mod nogle Mennesker, der vil væbne et Norden for Kamp med hele Verden, medens Forholdet er dette, at det, som jeg i alt Fald kæmper for, er, at der skulde ske en Sammenslutning i Norden for at fri Nordens Folk for at kæmpe?

Det, der er det ulykkelige ved denne Tale, er, foruden det, jeg allerede har fremhævet, dette, at vi, naar Danmark engang kommer i en kritisk Situation, kan risikere at faa denne Tale genopfrisket med de Ord: Danmarks Statsminister har jo selv engang frabedt sig Nordens Interesse for Danmarks Forhold!

Formanden: Den ærede sidste Taler antydede i Begyndelsen af sit Indlæg, at den højtærede Statsminister skulde have fremført en Urigtighed, dengang Statsministeren gjorde opmærksom paa, at han var indtegnet som Taler, da det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fik Ordet. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det forholder sig, som Statsministeren sagde, at han havde meddelt mig, at han ønskede Ordet; det skete ved en personlig Henvendelse heroppe paa Formandspladsen. Det er

ogsaa rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel anførte, at han paa Forespørgsel af mig havde faaet at vide, at ingen var indtegnet. Men naar jeg gav dette Svar, var det, fordi jeg opfattede det ærede Medlems Forespørgsel saaledes, at der i denne Forbindelse var tænkt paa Medlemmer fra Salen som Talere. Skulde der være Grundlag for nogen som helst Misforstaaelse i dette forholdsvis underordnede Spørgsmaal, saa er Skylden min, og saa vil jeg beklage det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Til den højtærede Statsminister vil jeg gerne sige, at det vel er muligt, at jeg er hurtig til at bede om Ordet for en kort Bemærkning, men Aarsagen dertil er den, at det somme Tider gaar paa den Maade, at man ikke naar at faa Ordet, og jeg vil nødig gøre mig skyldig i en saadan Fejl over for det høje Ting.

Til de højtærede Ministre skal jeg for mit Vedkommende, da maaske ikke andre faar Ordet mere, kun sige, at jeg — maa jeg tage det paa den Maade — betragter intet Svar som ogsaa en Slags Svar. Det gælder den højtærede Udenrigsminister. Det gælder Statsministerens anden Tale, hvor han forlod — og det er jeg glad ved — den Beskyldning, han havde rettet mod os andre for at have beskyldt ham for at være Landsforræder. Og saa kan vi lade det ligge. Jeg betragter det, som Statsministeren har villet skabe sig et Grundlag, han i Virkeligheden ikke havde.

Paa andre Omraader, med Hensyn til den Opfattelse, man i Sverige havde af det danske Folk, af det danske Socialdemokrati og Statsministeren og deres Forsvarsvilje, faar jeg antagelig ikke Svar ved denne Lejlighed, heller ikke paa, hvordan Arbejdet skal gaa videre. Jeg vil haabe, at Resultatet af den Drøftelse, der har været her, maa give det danske Folk, maa give Norden det Indtryk, at Lund-Talen var en Episode, og at vi gaar nu over og videre i positivt Arbejde.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 101 Stemmer mod 2; 4 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod.

Formanden: Finanslovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.